

LUNDS
UNIVERSITET

Islamiska statens försök till statsbildning

Hibba Abbas och Elisabet Dimitrijevic

VT 2020

Introduktion	3
Inledning	3
Syfte	4
Frågeställning	5
Material	5
Islamiska statens historia	5
Begreppet stat	7
Metod	8
Teori	9
Max Weber	9
Charles Tilly	10
Kriterier	12
Territorium	12
Suveränitet	12
Våldsmonopol	13
Legitimitet	13
Krig skapar stater, stater skapar krig	14
Resultat och Analys	14
Territorium	15
Suveränitet	16
Våldsmonopol	18
Legitimitet	19
Krig skapar stater, stater skapar krig	23
Diskussion och slutsats	24
Referenser	25

Introduktion

Inledning

Vad är en stat? Och vad gör en stat, till just en stat? Svaret är, att en stat är det vi vill att den ska vara. Vad som gör en stat, är de kriterier vi anser vara vitala för dess existens. Och även fast det än idag inte råder någon total konsensus över vad en enhet behöver göra eller ha för att klassas som en stat, har vi riktlinjer att gå på, som vi fått av de många teoretiker som studerat ämnet. Vilka teorier och kriterier vi väljer att anamma, kommer till stor del att påverka vilket resultat vi kommer fram till. Efter noggrann eftertanke, bestämde vi oss för att i huvudsak använda Max Webers definition av begreppet stat och Charles Tillys teori om hur en stat skapas, och pröva dessa teorier på Islamiska staten.

Vi kommer i denna uppsats att studera Islamiska staten, och diskutera huruvida den terroristiska rörelsen kan klassas som en stat under perioden då de hade sin storhetstid och ett kalifat utropades. Organisationen bildades som en gren av al-Qaida redan under 90-talet, men började verka år 2003 som ett svar på USA:s intåg i Irak. Åren därefter kan inte beskrivas som annat än turbulenta, och sakta men säkert lyckades Islamiska staten rekrytera tusentals medlemmar. År 2014 utropades ett kalifat över de områden i Irak och Syrien som de lyckats ockupera, och terrororganisationen krävde makt över, och underkastelse av alla troende muslimer i världen. Trots att deras försök till statsbildning aldrig har erkänts av omvärlden, finns det anledning till att påstå att IS faktiskt lyckades bilda en stat. Islamiska staten blev aldrig en erkänd stat, men genom åren har de lyckats uppfylla många andra kriterier för statsbildning.

Det kalifat som utropades år 2014 är idag förlorat, och trots att det är farligt att ta ut en seger i förskott, har bland andra Donald Trump meddelat att Islamiska staten är besegrad (Gudmundson, 2018). Men för några år sedan var den inte bara ännu en terrororganisation bland många andra, utan utmärkte sig på många sätt jämfört med dess likasinnade grannar. Mest på det sättet att de i

princip nådde sin slutdestination, ett återskapat kalifat med kontroll över stora delar av Mellanöstern. Trots organisationens föränderlighet och många namnbyten, kan man finna en röd tråd genom valen av namn. Nästan alla officiella namn de tog sig innehöll ordet stat. Det var ingen hemlighet att Islamiska staten strävade, och kanske än idag strävar, efter att bli en legitim stat. Men blev det någonsin en stat?

Genom att först klassificera vad en stat faktiskt är, och sedan pröva Islamiska staten mot vår definition av staten, hoppas vi kunna säga något generellt om statsbildning. Vad vi kommit fram till i vår undersökning, är att det inte går att dra en definitiv slutsats, då det som sagt inte finns någon konsensus över vad en stat måste besitta för egenskaper för att kunna kalla sig en stat. Några av kriterierna vi valde ut har vid en tidpunkt uppfyllts, men inte alla. Därför har vi behövt göra en avvägning mellan kriterierna, och bestämma oss för vilka som är viktigast. Vi har kommit fram till att Islamiska staten, helt eller delvis har uppfyllt alla kriterier. Men på grund av den stora vikt som läggs vid internationellt erkännande, kan vi konstatera att Islamiska staten aldrig kom i mål med sitt försök till statsbildning.

Syfte

Undersökningens syfte är att kunna svara på om Islamiska staten någonsin har varit en stat, och att kunna säga något generellt om deras försök till statsbildning. Förhoppningsvis kan vi också avgöra vilka kriterier som är nödvändiga att uppfylla för att kunna kalla sig en stat, genom att studera Islamiska statens uppgång och fall. Vårt val av forskningsproblem har sin grund i observationer vi har gjort, och vi anser att det i dagens politiska klimat är viktigt att kunna förstå en av de största anledningarna till att så många människor flyr sina hem i Syrien till exempel. Med tanke på hur många människor som fortfarande lever i flyktingläger, på gränsen mellan Grekland och Turkiet, eller någonstans i väst i väntan på uppehållstillstånd, är det viktigt att ta upp till diskussion en del av vad som faktiskt har hänt i Mellanöstern. Därför anser vi att vår frågeställning bidrar till samhällsdebatten. Men, vår undersökning kommer också fylla en lucka,

vi kommer förhoppningsvis kunna dra en slutsats och svara på frågan på ett sätt som inte gjorts förut. Detta eftersom att det inte finns ett självklart svar på vår frågeställning. Med tanke på att vi gör en kvalitativ textanalys, finns svaret i den litteratur vi väljer, och de teorier vi utgår från. Och förhoppningsvis kommer vi att kunna säga något generellt om fenomenet statsbildning, när vår undersökning är färdig. Därför bedömer vi att det finns en inomvetenskaplig relevans också.

Frågeställning

Uppfyllede Islamiska staten tillräckligt med nödvändiga kriterier för att kunna klassas som en stat år 2014?

Material

För att kunna uppfylla uppsatsens syfte, är det viktigt att vi tydligt definierar vad begreppet stat innebär, samt vad Islamiska staten är för något.

Islamiska statens historia

Islamiska staten har hunnit göra en stor inverkan på världen sedan organisationen grundades under 90-talet. På kort tid har den lyckats växa sig starkare än vi någonsin kunnat tro, och i juni 2014 kontrollerade terrororganisationen ett område större än hela Storbritannien (Napoleoni, 2014 s. 13). Islamiska staten, som påstår sig tillhöra sunniislam, har vuxit fram från terrornätverket al-Qaida och har till stor del lyckats etablera sig så pass bra på grund av rådande politiskt kaos i stora delar av Mellanöstern (Globalis, 2018).

Loretta Napoleoni, journalist och analytiker, skriver att vi inte kan fortsätta förneka att en stor bidragande faktor till kalifatets uppkomst är decennier av västerländsk politisk och militär inblandning i Mellanöstern. USA:s invasion i Irak och inbördeskriget i Syrien kan enkelt ses som svaret på hur Islamiska staten lyckades få så mycket makt. Invasionen gav upphov till Abu Musab al-Zarqawi, som lyckades väcka den urgamla konflikten mellan sunni- och shiamuslimer,

en grundfråga för Islamiska staten och en avgörande faktor i kalifatets återfödelse (Napoleoni, 2014 s. 30-31). Al-Zarqawi beskrivs som en lysande strateg, och som något av en gudfar för Islamiska staten. Han tackade medvetet nej till Usama bin Ladins förfrågan om att gå med i al-Qaida, då han till skillnad från dem inte var intresserad av något krig mot USA. Istället ville han etablera en islamisk stat i Mellanöstern, och bekämpa fienden på hemmaplan, shiamuslimerna. Al-Zarqawis inträde i Irak 2003 följdes av landets första självmordsattacker någonsin, och bland annat dödades en FN-chef och 125 shiamuslimer i en attack mot en moské (Napoleoni, 2014 s. 33). Usama bin Ladin erkände honom officiellt som ledaren för al-Qaida i Irak, som senare kom att bli ISI- Islamiska staten i Irak. Som ledare lyckades al-Zarqawi samla både anhängare och resurser i så stor omfattning att den amerikanska militären insåg att något måste göras. Samtidigt fortsatte självmordsattentaten och drev nästan Irak till ett inbördeskrig. År 2006 dödades han i ett amerikanskt flyganfall, vilket stoppade ett krig från att bryta ut. I några år lugnade allt ner sig, men lugnet var inte där för att stanna. År 2010 blev Abu Bakr al-Baghdadi ledare för al-Qaida i Irak, vilket förändrade allt (Napoleoni, 2014 s. 34-36).

Abu Bakr al-Baghdadi

Under den nya ledaren tog gruppen tillbaka namnet Islamiska staten i Irak och började distansera sig från al-Qaida. Al-Baghdadi började intressera sig för konflikten i Syrien, och såg den som en möjlighet att stärka sin organisation. År 2013 slog sig ISI samman med Jabhat al-Nusra, en gren av al-Qaida som rörde sig i Libanon och Syrien, vilket ledde till ännu ett namnbyte, ISIL - Islamiska staten av Irak och Levanten, eller ISIS - Islamiska staten av Irak och Syrien. År 2014 blev något av en storhetstid för den väpnade organisationen, och dagen innan kalifatet utropades byttes namnet igen till bara IS - Islamiska staten. Alla namnbyten representerar framgångar, nya territorier eller andra större förändringar för terrorgruppen (Napoleoni, 2014 s. 9, 35-36, 42). Det senaste namnbytet blev inledningen på ett avgörande stadium i statsbildningen. Processen att återuppbygga de förhållanden som på 600-talet ledde till upprättandet av islams idealsamhälle började (Napoleoni, 2014 s. 11).

Namnet är också en viktig faktor, då omvärldens benämning av terrororganisationen kan hjälpa oss att svara på frågan huruvida det var en stat eller inte. Inom västerländska medier och bland politiker råder det ingen konsensus över vilken benämning man ska använda för att beskriva den väpnade gruppen. I USA använder regeringen benämningen ISIL - Islamiska staten i Irak och Levanten, medan exempelvis australiska medier använder Islamic state group, för att inte ge intryck av att det är en legitim stat man talar om. De flesta politiker försöker också undvika att använda ordet stat, för att inte i någon mening erkänna Islamiska statens anspråk på att vara en stat (Napoleoni, 2014 s. 11). Vi kommer att använda termen Islamiska staten, för enkelhetens skull.

Islamiska staten har lyckats etablera sig på en nivå som skiljer sig helt från andra terrorgrupper som exempelvis al-Qaida. Det finns flera tänkbara orsaker, och Napoleoni belyser bland annat organisationens modernitet och pragmatism. Ledarna för Islamiska staten har visat att de förstår de begränsningar som dagens stater står inför i den globaliserade värld vi lever i. IS insåg tidigt att en samordnad militär insats som i Libyen och Irak inte skulle vara möjlig i Syrien, och har på så sätt vänt Syrienkonflikten till sin fördel. I en tid av svårigheter och konflikter i Mellanöstern och för islam, spred de det positiva budskapet att en ny guldålder för islam skulle komma, och många såg terrorgruppen som en löftesrik ny politisk enhet, snarare än en väpnad grupp (Napoleoni, 2014 s. 14-16).

Begreppet stat

För att kunna svara på om Islamiska staten var en riktig stat, behöver vi ta reda på vad en stat egentligen är. Vi har därför valt att börja med att beskriva begreppets historia. Vi har valt att främst använda oss av Max Webers och Charles Tillys definition av staten när vi gör vår undersökning. Men begreppet har funnits i urminnes tider, och formas av teoretiker och statsvetare än idag, vilket ger oss en anledning till att titta närmare på hur det har sett ut historiskt. Enligt Björn Badersten och Jakob Gustavsson började staten användas på det sättet som är normalt för oss idag, genom Niccolo Machiavelli och hans verk "Fursten". Machiavellis

statsbegrepp byggde på en självständig territoriell maktutövning som hade inre och yttre uppgifter (Badersten, Gustavsson, s. 74). Enligt Machiavelli är staten bevis på hur furstens egen maktställning såg ut, Badersten och Gustavsson skriver därför att "Fursten" är en handbok för hur man ska behålla sitt maktmonopol.

En undersökning av antikens Grekland visar att uppfattningar om staten låg på naturrättslig grund. Människan hade redan genom naturen givna rättigheter. Därefter går Badersten och Gustavsson vidare till Thomas Hobbes och "Leviathan", som bygger på att skydda människor från att förgöra sig själva. Som sedan leder oss vidare till Max Weber och hans definition av staten, vilken vi kommer använda oss av. Han talar om kontroll över territorium, våldsmonopol och legitimitet. Då vi ser det som relevant, kommer vi också att ha suveränitet som ett kriterium.

Metod

För att kunna svara på vår frågeställning, och därmed uppfylla uppsatsens syfte, krävs en tydlig definition av vad en stat är. Därför har vi beskrivit vad begreppet stat innebär, hur det har formats historiskt, och vilka kriterier vi anser nödvändiga att uppfylla. Vi kommer att titta på dessa kriterier och pröva dem mot vårt empiriska material. Därefter kommer vi att försöka svara på om Islamiska staten någonsin har varit en stat. Vårt fokus kommer att ligga på åren 2000-2015, tiden innan IS började bekämpas på allvar, och kalifatet föll. Vi kommer alltså att försöka svara på om det *var* en stat, inte om det *är* en stat idag. För att kunna svara på frågeställningen behöver vi också fastslå vad Islamiska staten är för något, vad organisationen har gjort för något, och vilka mål den har uppnått. Vi behöver också få insikt i organisationens historia, för att kunna svara på vilka kriterier som har uppfyllts över tid.

Detta kommer vi att göra genom en kvalitativ textanalys, där det empiriska materialet kommer analyseras utifrån de kriterier vi anser är viktigast, vilka är legitimitet, våldsmonopol, suveränitet

och territorium. Vi kommer också att analysera materialet utifrån Charles Tillys teori om att krig skapar stater, och stater skapar krig.

Det är en förklarande och inte en beskrivande studie vi gör, och det skulle kunna vara en teoriprovande sådan, då vi har två olika teorier om staten, Weber och Tillys, som vi kommer att testa på vårt empiriska material. Vi har däremot ingen klar teori om vilket resultat vi kommer få, så slutsatserna kan inte leda till att teorin förstärks eller försvagas. Därför kan man istället säga att det är en teorikonsumerande studie, då det är ett enskilt fall som står i centrum och vi kommer att med hjälp av existerande teorier försöka förklara vad det är som händer i vårt enskilda fall. Man skulle kanske också kunna göra det till en teoriutvecklande studie, beroende på vilket resultat man kommer fram till. Vi tror att den empiriska analysen skulle kunna leda till förslag om nya förklaringar till vårt problem. Om det är så att vissa av kriterierna av vår teori uppfylls, men andra inte, kan det bli svårt att komma fram till ett svar utan att behöva utveckla en ny teori

Teori

Max Weber

Max Weber skriver om sin definition av staten i ”Politics of Vocation”, där han citerar Leon Trotsky: “Every state is founded on ‘Gewalt,’ that includes physical force” (Waters, T, Waters, D, 2015, s. 136). Alltså att varje stat är grundad på våld, vilket Weber instämmer med. Detta används än i dag genom att flertal använder sig av våldsmonopol för att förklara vad en stat är, vilket Gianfranco Poggi skriver i Daniele Caramanis “Comparative Politics”. Varje stat är grundad på ett våldsmonopol och detta monopolet tillåter ett legitimt användande av våld. Våldet får enbart utövas enligt lagarna, vilket gör det legitimt.

Weber skriver att staten är den enda mänskliga gemenskapen som kan göra anspråk på monopol av det legitima användandet av våld. Enligt Weber har invånare och organisationer rätten till

våldsmonopol, men enbart ifall staten tillåter detta. Vidare skriver han att alla som utövar politik strävar efter makt, makt för att nå ett mål eller makt för att fortsätta inneha makt. Staten är en makthavare, vilket innebär att den behöver en legitim och tvingande makt, och det behöver vara legitimt enligt folket. Legitimiteten ligger på tre grunder, traditionell, karismatisk och rationell legal legitimitet. När Weber talar om traditionell legitimitet menar han legitimitet som skapas genom traditioner (Waters, T, Waters, D, 2015, s. 137). Den karismatiska legitimiteten handlar om att man uppnår legitimitet via ledaren, som är en karismatisk och folkvald person. Man tror alltså på denna person som ledare (Ibid, 2015, s.137). Sist kommer den rationella legala legitimiteten, som ger legitimitet genom lagstiftade dokument, man följer vad lagen säger och blir därför legitim. Weber skriver om ledaren och hur när denne är karismatisk, strävar efter att visa sitt arbete och hur väl det ser ut. Vilket är anledningen till att ledaren har tillgivna efterföljare som håller sig fast till ledaren, som Weber poängterar har denna karismatiska ledare kunnat ses i olika delar av världen och perioder, som profeter eller gängledare (ibid, 2015, s. 139).

Charles Tilly

I ”Coercion, Capital, and European States, AD 990–1992” skriver Charles Tilly att stater har länge varit världens största och mäktiga organisationer, vilket är anledningen till att definiera stater som tvångsutförande organisationer. Med stater menar Tilly, stadsstater, imperier, teokratier m.m., men exkluderar stammar, linjer, företag och kyrkor. Tilly skriver att arkeologer hittade kvarlevor från stater daterade 6000 f.Kr., trots att stater varit dominanta under åtta millennier har dessa enbart ockuperat en minoritet av globens bebodda delar (Tilly, C, 1990, s. 2). Tilly skriver att stater startades och nämner Jericho kring år 8000 och 7600 f.Kr., som hade ett tempel och stenhus därefter hade Jericho även en mur och andra byggnader (Ibid, 1990, s 2). Han skriver hur i Anatolia fanns det rika hus och konstverk daterade innan 6000 f.Kr., och under samma period fanns det städer och igenkännbara stater, ”... a moment of great expansion in human capacity for creativity and for destruction” (Ibid, 1990, s.2). Tilly nämner även

mesopotamiska städer som Ur och Lagash som byggde imperium med krigare som ledare och som hölls ihop med hjälp av tvång och hyllning, samlevnaden av flera städer och stater visar en stor civilisation under år 2500 f.Kr. Därefter nämner Tilly att städer och stater har ett hat-kärleksförhållande, där erövrare utplånar städer och dödar städernas invånare, anledning till utplåning av städer är för att återskapa dessa i erövrarnas bild. Trots att invånare går emot ledarna och klagar på denne är de ledarnas hjälp de behöver för att undgå banditer och pirater m.m. (Ibid, 1990, s. 2). Vilket i sin tur visar att man behöver skyddet från andra och att man behöver en ledare och bra kommunikation med sitt folk.

Tilly skriver om tvång, och hur den ligger på armen, men även anordningar av fångslen, expropriation, förnedring och även publicering av hot (Tilly, C, 1990, s. 19). Med tvång menar han all sorts tvång, som hotande eller som handling som orsakar förlust eller skada för personer eller föremål som tillhör personerna. Kapitalet definierar utnyttjande medan tvånget definierar en form av kontroll. Tvånget handlar om väpnad styrka men även anordningar som fångslar, exproprierar, förnedrar och publicerar hot (Ibid, 1990, s. 19). Tilly skriver att Europa skapade två stora grupper av specialister av tvång, som soldater och landägare, som jobbar tillsammans och fick titlar och privilegier (Ibid, 1990, s. 19).

I "Coercion, Capital, and European States, AD 990–1992" skriver Charles Tilly om hur krig skapade stater, och stater startade krig. Enligt Tilly har världen sett sedan 1900 talet ungefär 237 krig, när man väl kom in på 2000 talet har siffran ökat till 275 krig. Han menar även att de stora makterna inte längre tar del av krig på samma sätt längre utan det är de mindre makterna som hamnar i konflikt. Tilly anser att man kan se detta som positivt och negativt, positivt eftersom man väljer att lösa konflikter på ett bättre sätt, vilket kan leda till att andra stater följer denna standarden. Det negativa är dock att de stora makterna är anledningen till varför de mindre krigar, de sparar sin energi för att kunna förgöra varandra genom ett bättre maktspel (Tilly, C, 1990, s.68). Tilly anser inte att folk blivit mer aggressiva genom tiderna, trots det våldet som utförs i dagsläget, är det osannolikt att man blir dödad på ett brutalt sätt som under krigstid (Ibid,

s. 68). Tilly skriver att det som kontribuerar till krig är behovet att övervaka staten, kontrollera den och ha ett monopol på våld.

Enligt Tilly skapades krig på grund av tvång, de som utövar tvång mot folket får tillslut samtycke som därefter leder till ekonomi, varor och mer. Tilly skriver att européer följde en standard logik när det kommer till territorium, genom tvång valde man att utöka sitt territorium och säkra de från att bli mindre, fokuset låg på att erövra och utöka. Tilly skriver att det finns tre faktorer till krig, karaktärerna av rivaler, de externa intressen som den dominanta klassen har, och logiken som skyddande aktivitet erhåller genom egna och de dominanta klassers intressen (Tilly, C, 1990, s. 71).

Kriterier

Territorium

För att en stat ska kunna vara en stat behöver den ett territorium. Med det menas att staten behöver ett ställe att befinna sig på där invånarna kan röra sig fritt. Gianfranco Poggi skriver att för att staten ska kunna kvalificera sig som stat behöver den ett territorium, då det inte bara är ett ställe där man utövar våldsmonopolet utan representerar staten. Territoriet är grunden till staten. ”The state does not so much *have* a territory; rather, it *is* a territory” (Roman 1947:56 i Poggi G, i Caramani, D, 2017, s. 68).

Suveränitet

Efter territorium utövar staten en suveränitet, alltså att man har en ultimata auktoritet över sin befolkning. Det Poggi skriver om suveränitet är att varje stat erkänner ingen makt som är större än vad den egna staten har. Alltså är det staten som erhåller all makt och det kan inte finnas en makt i staten som är större än staten. Staten engagerar sig i egna politiska aktiviteter på sitt eget mandat, anförtro sig till egna resurser. Staten är en domare på sina egna intressen och fullföljer dessa intressen samt definierar de med start av säkerheten. Om man är en suverän stat innebär

detta även att man inte tillåter andra blanda sig in i statens affärer (Poggi, G, i Caramani D, 2017, s. 68).

Våldsmonopol

Det man menar angående våldsmonopol är att man har ett monopol som får användas mot befolkningen på ett legalt sätt. Staten är främst en politik där det handlar om kontroll och utövande av politiska aktiviteter som våldsmonopolet på sitt territorium. Använder man sig av våld utan tillstånd från staten är detta illegalt och leder till negativa konsekvenser då man inte har tillstånd att utöva våld utan statens tillåtelse. (Poggi, G, i Caramani, D, 2017, s.68). Max Weber skriver även om våldsmonopolet och han citerar Leon Trotsky som anser att varje stat är grundad på våld. Men Weber skriver att fysiskt våld inte är normalt, och inte enbart det som är användbart av staten, men den är specifik och väsentlig till staten (Waters, T, Waters, D, 2015, s. 136). Weber skriver att staten är den enda mänskliga sammanslutning som har monopol på det legitima användandet av våld. Men detta monopol är främst lagd på ett geografiskt territorium och det är detta som definierar staten. Han nämner även att rätten till våldet som utförs av organisationer eller en person, tillhör staten, det är denna som tillåter våldet utföras, då staten är den rätte makthavaren av våldsmonopolet (ibid, 2015, s. 136).

Legitimitet

Det som även behövs för att vara en stat är legitimitet. Max Weber skriver även om detta och definierar denna enligt tre standards, den traditionella, karismatiska och den rationella legala auktoriteten till legitimiteten. Med traditionell auktoritet menar Weber att den är baserad på konventioner som tillhåller validitet. Och att denna var använd av patriarkala och fäderneärvda prinsar från den gamla skolan. Alltså är den traditionella auktoriteten skapad genom traditioner som namnet antyder. Medan den karismatiska auktoriteten som handlar om en specifik person som har karisma och detta leder till ett stort följande då man tror på denna personen då denne är heroisk och har andra karaktär drag som en ledare har. Vilket till sist leder oss till den rationella

legala auktoriteten, som handlar om legitimitet som kommer ifrån legala dokument som lagen m.m. (Waters, T, Waters, D, 2015, s. 138). Legitimiteten erhålls alltså av befolkningen men även av andra stater som erkänner staten, och för att kunna definieras som en stat behövs legitimitet.

Krig skapar stater, stater skapar krig

Charles Tilly skriver om hur krig skapat stater och stater skapat krig. Enligt Tilly skapades krig på grund av tvång, som utövas mot folket och organisationer i staten. De som utövar tvång mot folket får tillslut samtycke av folket som därefter leder till ekonomi, alltså för att få skydd, betalade man staten. Då befolkningen under krig behöver skydd från de parter som försöker invadera och ta över staten, men även från de som startar krig och är redan invånare i staten, alltså ett inbördeskrig. Tilly skriver att det finns tre faktorer till krig, karaktärerna av rivaler, de externa intressen som den dominanta klassen har, och logiken som skyddande aktivitet erhåller genom egna och de dominanta klassers intressen (Tilly, C, 1990, s. 71).

Resultat och Analys

I detta avsnitt kommer vi att diskutera kriterierna som vi har valt ut för statsbildning, och huruvida Islamiska staten uppfyller dessa. Vi kommer att presentera det empiriska material vi har samlat in och pröva det mot de teoretiska definitionerna. Islamiska staten kommer alltså att prövas mot kriterierna våldsmonopol, legitimitet, suveränitet och territorium. Och vi kommer också att diskutera hur Islamiska staten förhåller sig till Charles Tillys teori om att krig skapar stater. Genom att göra detta kan vi sedan förhoppningsvis kunna säga något om deras försök till statsbildning och dra en slutsats om vad som är nödvändigt att uppfylla för att kunna kalla sig en stat. Vi kommer att spalta upp kriterierna som vi har valt, för att sedan diskutera kring dem.

Territorium

Som tidigare nämnt så är kontroll över ett visst territorium ett kriterium för att kunna kalla sig en stat. När det gäller Islamiska staten så dröjde det många år innan något faktiskt hände, men det senaste decenniet gav en obemärkt och ganska stark uppgång för den väpnade organisationen. Till skillnad från al-Qaidas ledare, som undvek erövringar i närområdet, och som riktade in sig på mer avlägsna mål som USA, var den självutnämnde kalifen al-Baghdadi överens med sin föregångare al-Zarqawi om att kampen var förlorad utan en stark territoriell bas i Mellanöstern. Målet var för honom detsamma som den tidigare IS-ledaren, att återskapa ett kalifat i ett erövringskrig riktat mot de nära fienderna, den korrupta eliten som reagerade över Syrien och Irak, som påstod vara shiamuslimerna. Al-Baghdadi använde samma strategi som sin föregångare för att nå sitt mål, ett traditionellt erövringskrig som innebar att man intog och ockuperade städer och byar, och tvingade befolkningen att leva under sharialagar. Bagdadbältet, en militärstrategi myntad av al-Zarqawi blev en avgörande taktik för upprättandet av kalifatet. Planens mål var att erövra Bagdad, men istället för att direkt gå på huvudstaden skulle man skära av den genom att stegvis erövra städerna i det omgivande bältet (Napoleoni, 2014 s. 36-37).

Skillnaden mellan al-Zarqawi och al-Baghdadi var att den tidigare aldrig nådde sitt slutmål i planen. Han lyckades få stora delar av bältet under sin kontroll, men år 2007 fick flera hundratusen soldater uppdraget att återta städerna runt Bagdad, vilket lyckades. Vid denna tiden hade de amerikanska soldaterna även lyckats döda ledaren för operationen. Men under sommaren 2014 lyckades al-Baghdadi återställa Islamiska statens armé till samma storlek som i slutet av operation Bagdadbältet 2007. Genom detta tog han ett stort steg mot upprättandet av ett kalifat, och han gjorde det som hans föregångare aldrig hade lyckats med. Han förenade Bagdadbältet i en ny stat (Napoleoni, 2014 s. 38-39).

Det började med att IS tog kontroll över Anbar, ett område i sydvästra Irak som utgör landets största provins. Fallujah med sina 300 000 invånare, och provinshuvudstaden Ramadi intogs också i årsskiftet 2013/2014. Under början av 2014 erövrades Raqqa i nordöstra Syrien, staden som kom att bli den väpnade organisationens huvudstad. Samtidigt som sharialagar infördes brändes de kristna kyrkorna ned, och fienderna avrättades. Eftersom att de enda alternativen var att antingen gå med i IS eller bli avrättad, valde de flesta det första, vilket tillsammans med allt fler rekryteringar från utlandet ledde till att organisationen fortsatte växa i rasande fart. Fram till sommaren 2014 intogs ännu fler städer i Irak och Syrien, och den största och kanske viktigaste erövringen blev Mosul. Staden ligger 40 mil nordväst om Bagdad, och är Iraks näst största stad med ett av Mellanösterns största universitet. På grund av storleken och det strategiska läget trodde man att staden var väl beskyddad av den irakiska armén, men så var inte fallet. Attacken inleddes natten mot den 10 juni och Islamiska staten kunde utropa sin seger utan att ha mött något vidare motstånd. Tåget fortsatte och sommaren 2014 började en video spridas, som visade hur en schaktmaskin skyfflar bort stängsel, sandmassor, och landgränsen mellan Irak och Syrien. Den 29 juni 2014 togs det sista steget, och ett kalifat utropades över de vunna områdena som då kontrollerades av Islamiska staten. Målet var uppnått, den väpnade organisationen hade kontroll över ett stort territorium. Abu Bakr al-Baghdadi utsågs till statens ledare och kalif (Ohlsson, 2015).

Suveränitet

Suveräniteten kan delas in i två delar, extern och intern suveränitet. Den externa innebär i kort att staten har ett internationellt erkännande, och erkänd befogenhet att utöva rättskipning och döma över ett visst folk och ett visst territorium. Den interna suveräniteten innebär att staten de facto har politisk kontroll över sin befolkning (Peratt, 2017). Det finns skäl till att påstå att den externa suveräniteten är en livsviktig faktor för en stat. Många kan argumentera för att utan ett ömsesidigt erkännande är det endast en skalstat, alltså en stat som har en nationell infrastruktur, men saknar självbestämmelse (Napoleoni, 2014 s. 48).

Vad för slags suveränitet utövade Islamiska staten? Om vi börjar med att titta på den externa, alltså internationellt erkännande, är det korta svaret att Islamiska staten aldrig har haft något sådant. För att utveckla det vidare, det finns inte någon stat i världen som har erkänt Islamiska staten som en legitim stat, och dessutom finns det flera aktörer som omnämner terrorgruppen på andra sätt än det namn som gruppen själva valt. I namnet, Islamiska staten, finns en antydning om att det är en stat man pratar om, och därför har det funnits en rädsla för att använda det (Napoleoni, 2014 s. 11).

När det däremot kommer till intern suveränitet blir det svårare att säga något definitivt. Rent praktiskt så hade Islamiska staten full politisk kontroll över sin befolkning. Genom extremt våld och sharialagar var det ingen som vågade trotsa reglerna. Men det var inte bara rädsla som fick befolkningen att lyda, utan även löften om ett bättre liv och en ljusare framtid för världens sunnimuslimer. Även samhällsättaganden som att bygga upp skolor och laga trasiga vägar planterade en viss folklig konsensus (Napoleoni, 2014 s. 21, 44.45). I ett Syrien som låg i spillror till följd av inbördeskriget, och ett Irak som nästan alltid präglats av korruption var det inte allt för svårt att locka till sig anhängare som var trötta på det politiska läget, och som ville se en förändring. Anhängare som däremot inte visste priset de skulle få betala för sitt sökande efter en varaktig politisk lösning.

Det är svårt att svara på om Islamiska staten har haft någon intern eller extern suveränitet. Intuitivt skulle man kanske vilja svara nej på båda, men den väpnade organisationen har de facto haft kontroll över sin befolkning i de områden som erövrats. Att det till största anledningen har varit genom rädsla och förtryck spelar ingen roll, för politisk kontroll har utövats utan att andra stater har kunnat blanda sig i. Däremot har miljontals människor flytt från de områden som Islamiska staten har tagit kontrollen över, och det har inte funnits någon gemensam och total folklig konsensus. Många av de människor som har levt i IS-kontrollerade områden har stannat

på grund av rädsla och fattigdom snarare än frivillighet. När det kommer till extern suveränitet är svaret ett klart nej, då det inte finns någon stat som har erkänt Islamiska staten.

Våldsmonopol

Som nämnt tidigare, ett av kriterierna för staten är monopol på det legitima användandet av våld, som flertal teoretiker tar upp, särskilt Gianfranco Poggi i Daniele Caramanis "Comparative Politics" där han skriver ner kriterier vad en stat är med hyllning till Max Weber. Poggi poängterar även att man inte får utöva våld utan statens tillåtelse, (Poggi, G, i Caramani, D, 2017, s. 68). Med ett våldsmonopol innebär detta att staten kontrollerar och använder sig av legitimt och lagligt våld mot sitt folk för skäligen anledningar. Max Weber tar även upp våldsmonopolet och skriver att varje stat är grundat på våld, men att trots detta är de inte normalt och även att det är specifikt och väsentligt för staten (Waters, T, Waters, D, 2015, s. 136).

Därmed undersöker vi IS och ifall dessa har ett legitimt våldsmonopol, vilket vi kan se genom Generaldirektoratet för externa policys som skriver att Islamiska staten är ansedd att vara en proto stat – alltså en stat som är för primitiv för att kunna kallas en riktig stat, Därav delar den med sig av den vanliga statens drag som ett monopol på våld. Trots detta innebär det här även att man inte visar att man har dessa dragen (Europeiska parlamentet, 2017, s. 8).

Peter Krause skriver i al-Istrabadi och Ganguly's – "the future of ISIS", hur trots att Islamiska staten har en stor design för deras kalifat har gruppen ingen chans att bli lika mäktig som Saudiarabien eller Iran, och de har inte heller en chans att bli den ledande hegemonin som dominerar regionen (Krause, P, i al-Istrabadi, F, Ganguly, S, 2018, s. 227). Krause skriver även att Islamiska staten inte har en stor chans att få tag på nukleära vapen, då de kommer att använda sig av dessa vapen mot andra stater som innehar de även. Islamiska staten står på väldigt stort behov av våld, och de utövar sitt våld gentemot andra stater i deras territorier (ibid, 2018, s. 228).

I "A Theory of Isis" skriver Mohammad-Mahmoud Ould Mohamedou om Islamiska staten och dess våld. Han skriver att det extrema våldet som gruppen använt sig av har skapat frågor om varför de använder sådant våld och vilket sorts legitimitet försöker de förfölja (Mohamedou, M.M, 2018, s. 17). Mohamedou skriver även att Islamiska staten började locka flera människor från Europa och USA, unga och gamla extremister m.fl. då dessa inte ansåg att det extrema våldet som utfördes var obehagligt, då de själva enligt Mohamedou som skriver om ett meddelande sa att det var ett sätt som man skulle använda våld i sina egna samhällen (ibid, 2018, s. 125).

Mara Revkin skriver även om våldet som utövas av staten gentemot invånarna av Islamiska staten, där Islamiska staten använder sig av sitt lagsystem för att reglera och styra invånarnas beteende för att de ska passa in till ideologin (Revkin, M, 2016, s. 17). Revkin skriver även att Islamiska staten straffar folk som utför samma brott som talas om i koranen som kallas för hadd brott. De utser även straff som är känt som tazir för försummelse som inte är helt förbjudet av Gud, man kan även använda sig av tazir för att straffa ifall man inte har fullkomligt lagligt bevis för ett hadd straff (när man skär av någons hand) (ibid, 2016, s. 17). Revkin skriver att Islamiska staten straffar beteende som skadar eller hotar deras stat, med det innebär spioneri men även kollaboration med fienden. Islamiska staten straffar även brott som går emot religion eller allmänhetens moralitet, med det menas otrohet, homosexualitet och användande av alkohol och droger. Till sist straffar även Islamiska staten brott som utförs mot specifika personer inom samhället men även samhället i sig, vilket innebär att stjäla, våldta, och döda (ibid, 2016, s. 18). Vilket i sin tur innebär att Islamiska staten har ett våldsmonopol som de kraftigt använder sig av, som Revkin skriver då de straffar sin befolkning ifall de gör negativa saker gentemot varandra.

Legitimitet

Det som även behövs för att definiera en stat är legitimiteten som den tillhåller, som Max Weber även skriver om, och definierar denna enligt tre auktoriteter, den traditionella, karismatiska och

den rationella legala auktoriteten till legitimiteten. Där traditionell är genom släktskap och validitet, det karismatiska - en karismatisk ledare som har en fantastisk talförmåga och till sist den rationella legala. Det rationella legala är genom lagen att tillhålla legitimiteten alltså, genom legala dokument har man påvisat att man följer en laglig standard. Därmed ska vi även här ta reda på ifall Islamiska staten uppfyller de kriterier som finns skrivna av Max Weber om huruvida de är en stat på ett legitimt sätt.

Nukhet Sandal skriver i "the future of ISIS" av Feishal al-Istrabadi och Sumit Ganguly, utfall ISIS kunde klassas som en riktig stat. Sandal skriver att IS följde ett så kallat profetisk metodologi som baserade sig på att följa profeten Muhammed och tidigt muslimskt exempel på styrning och krigföring (Sandal, N, i al-Istrabadi, F, Ganguly, S, 2018, s. 20). Sandal skriver även att man utnämnde ledaren Abu Bakr al-Baghdadi som en kalif, med det menas att en kalif är den ultimata religiösa och civil härskare enligt den islamiska traditionen (ibid, 2018, s. 20). Då den islamska staten använde sig av hijrah (religiös migration till ett islamiskt land) för att locka fler människor till sin sak, kan man kalla detta för karismatisk auktoritet, då genom en ledare eller grupp utlova något till folket för att sedan få legitimitet genom folket. Trots de nya medlemmarna, genom en undersökning av en syrisk sida var dessa medlemmar med på grund av politiska skäl men även äventyr (ibid, 2018, s. 20). Vilket kan motsäga att det är legitimt genom karismatisk ledare, eftersom man inte blir medlem på grund av ledaren utan för sin egen orsak, och detta säger sig emot ledaren eftersom de nya medlemmarna inte är helt religiösa (ibid, 2018, s. 20).

När det kommer till den islamska staten, har de beskrivit sig själva som jihadi Salafī – som handlar om att man lever som man hade gjort under tidigare dagar inom islam. Ideologin som Sandal skriver fokuserar på de militära målen och strategier från forna islam, och hur de tolkar det (ibid, 2018, s. 20). Sandal skriver även att Islamiska staten även åtagit sig en takfiri ideologi, vilket innebär när en muslim anser att en annan muslim inte är troende, och därmed skall Islamiska staten rensa världen från de icke troende, de muslimer som deltog i politiska system genom att rösta osv. ansågs enligt Islamiska staten att vara murtaddin – alltså den som går emot

religion (ibid, 2018, s. 25). Då Islamiska staten rör sig emot de vanliga, anser inte andra muslimska organisationer m.fl. att denna organisation var religiös – vilket leder oss till att komma fram till att de inte har ett komplett folkligt stöd utan ett fåtal – vilket är Islamiska statens medlemmar.

Sandal skriver att ett flertal grupper och stammar lovordar sin lojalitet till Islamiska staten på grund av självbevaringsdrift. Han nämner även att policyskapare skall tänka på detta då trots det finns religiös identitet, strävar stammar m.m. att skydda sin existens, och även utöka deras inflytande ifall detta vore möjligt.

Som tidigare noterat behöver man folkets stöd för att vara legitimt, vilket Islamiska staten erhåller genom deras medlemmar i andra redan legitima stater. Hussein Banai skriver om den internationella och regionala responsen, där USA och NATO:s allierade bestämde sig för att skapa en internationell koalition för att förhindra Islamiska staten. Medan de regionala stater som Saudiarabien, Iran, Turkiet och Egypten inte höll tempot för att skapa en strategi att hindra Islamiska staten (Banai, H, i al-Istrabadi, F, Ganguly, S, 2018, s. 152). Banai skriver att trots att de arabiska länderna som nämndes har förmågan att kämpa mot Islamiska staten har valt enligt Banai att sätta sig på åskådarplatsen (ibid, 2018, s. 158). Banai skriver att detta beror på att man tänker på sina egna intressen när det gäller statens auktoritet i Syrien och Irak (ibid, 2018, s. 158).

Peter Krause skriver om Islamiska staten som en stat, trots att den inte är erkänd av andra stater. Han skriver att Islamiska staten har institutioner och ministrar, domstolar, skolor och andra sociala tjänster, vilket vi kan koppla till den rationella legala auktoriteten som Max Weber nämner, legitimitet genom lagliga dokument. Krause nämner folk som levt under Islamiska statens styre, där denne var effektiv att styra gentemot andra stater, då de använt sig av sharia och brutala straff har man sett till att det inte finns korrupktion eller kidnappningar. Alltså att brutaliteten är anledningen till flera dödsfall, men den kan även se till att andra individer sköter sig och lyder de lagar Islamiska staten har (Krause, P, al-Istrabadi, F, Ganguly, S, 2018, s. 232). Dock anser resten av den muslimska världen att Islamiska staten och deras kalifat inte är legitim,

trots detta skriver Krause att människor drar sig till Islamiska staten, på grund av ledaren som har en fil.dr. i studier om koranen, men även eftersom de har ett renodlat islamiskt samhälle (ibid, 2018, s. 232).

Men hur det ser lagligt ut för Islamiska staten skriver Mara Revkin om, hon poängterar att Islamiska staten följer sharialagen, och även motsätter sig validiteten av den så kallade positiva lagen – vilket innebär lagen som är skapade av legislaturen, domstolar eller andra mänskliga aktörer, man förhåller sig enbart till det religiösa (Revkin, M, 2016, s. 12). Det är här vi inkluderar den rationella legala auktoriteten som Max Weber pratar om. Revkin skriver att den Islamiska staten anser att sharia är den enda legitima basen för styret, samt har Islamiska staten skrivit ner brotten som finns i koranen anser Islamiska staten att man inte behöver skriva ner sharia lagen eftersom detta finns redan nedskrivet. Därav anser de att kalifen är enbart vårdnadshavaren av den gudomliga lagen, och inte en lagstiftare själv (Ibid, 2016, s. 12). Trots detta skriver Revkin att på grund av de moderna problemen som finns i dagsläget har Islamiska staten blivit tvingade till att skapa en legal bas för policy och förordningar som inte går att spåra tillbaka till koranen (ibid, 2016, s. 13). Vilket är anledningen till varför Islamiska staten använder sig av doktrinen ”siyasa shar’iyya” som innebär religiöst legitimt styre. För att använda sig av doktrinen behövs det att sharia domstolar och domare använder sig av islamiska lagar som går att lösas genom koranen eller annan relevant text. Det behövs även att doktrinen inser att all text inte erhåller regler för varje fall, vilket är anledningen till varför andra kan besluta domen men det krävs två betingelser. Den förste är att beslutet måste fattas med den muslimska välfärden i åtanke, och det andra är att det inte får vara motsägande de gudomliga reglerna från sharia (ibid, 2016, s. 13). Revkin skriver att Islamiska staten har även en polis, rättare sagt de har två olika sorters poliser, den förste så kallade islamiska polisen ansvarar för att vanliga lagar följs och för befolkningens säkerhet. Medan den andra polisstyrkan är en religiös styrka, som ansvarar för att driva fram dygd och förhindra ondskan och även manifestation av olydnad (ibid, 2016, s. 25). Som vi ser har Islamiska staten legitimitet som de får genom rationella legala auktoriteten. De får denna genom att de följer deras tolkning av koranen och använder denne som lagen, de

straffar enligt deras tolkning och påstår sig leva enligt denna tolkning. De har en karismatisk ledare även, trots att vi inte ser detta, finns det en anledning till varför många har lockats till den Islamiska staten och det kan vara på grund av ledaren.

Krig skapar stater, stater skapar krig

Enligt Charles Tilly skapar krig stater och stater skapat krig. Tilly skriver att krig skapades på grund av tvång, som utövas mot folket och organisationer i staten. De som utövar tvång mot folket får tillslut samtycke av folket som behöver skydd från staten. Tilly skriver att det finns tre faktorer till krig, karaktärerna av rivaler, de externa intressen som den dominanta klassen har, och logiken som skyddande aktivitet erhåller genom egna och de dominanta klassers intressen (Tilly, C, 1990, s. 71).

I the Hague centre for strategic studies, skriver Willem Theo Oosterveld och Willem Bloem om ”the rise and fall of ISIS”. Där förklarar de hur Islamiska staten kom till, genom att skriva att staten var en produktion av sin tid, den växte under Irakkriget, revolutioner i Mellanöstern och inbördeskriget i Syrien (Oosterveld, W, Bloem, W, 2016–2017, s. 5). De skriver att Islamiska staten är en följd av den breda globala trenden av islamisering, och för att förstå dess uppkomst måste man förstå den historiska kontexten. Oosterveld och Bloem skriver att det fanns två ståndpunkter som ledde till Islamiska statens uppkomst, det första var att ta bort den nationalistiska ideologin ba’athismen i Irak, det andra var att utlösa den irakiska armen, dessa beslut ledde till Iraks sekteristiska konflikter som sedan ledde till ett oense mellan sunni och shiamuslimer. De nämner även att det västerländska styrkorna eskalerade instabiliteten i Irak och Syrien, vilket en rapport från pentagon år 2012 förutsåg, men de skriver även att konsensusen är att ifall den irakiska invasion år 2003 och de som kom därefter inte skedde skulle Islamiska staten inte ha blivit till (ibid, 2016–2017, s.7). Vi kan därmed säga att krig skapar stater, eller att krig är en effekt till varför stater blir till eller väljer att fortsätta etablera sig till riktiga och mäktigare stater.

Diskussion och slutsats

Syftet med denna uppsats har i första hand varit att kunna svara på om Islamiska staten någonsin kunnat räknas som en riktig stat, men också vilka kriterier som måste uppfyllas för att kunna vara en stat. Genom att slå fast vilka kriterier vi anser vara relevanta för statsbildning har vi kunnat samla in nödvändigt material och information om Islamiska staten, för att kunna undersöka om organisationen uppfyller dessa. Det som har framkommit av undersökningen är att Islamiska staten faktiskt har bockat av de flesta kriterierna, men det är ändå svårt att säga att den faktiskt lyckades bilda en stat. Detta eftersom att internationellt erkännande och självbestämelse saknades, kanske det viktigaste kriteriet av alla. Inre suveränitet uppnås i praktiken, men på grund av rädsla snarare än folklig konsensus. Legitimitet uppnås i viss mån, våldsmonopolet också. Kriteriet att staten behöver ha kontroll över ett visst territorium uppfylls helt, med tanke på att Islamiska staten erövrade och kontrollerade stora delar av Irak och Syrien.

När vi går vidare till Charles Tillys uppfattning om att krig skapar stater och stater skapar krig, går det att konstatera att det också stämmer in på Islamiska staten. USA:s invasion i Irak och därmed Irakkrigets utbrott är den största bidragande faktorn till att Islamiska staten blev till, vilket går att utläsa ovan. Krig skapade Islamiska staten och man kan minst sagt säga att Islamiska staten har skapat krig.

Så, uppfyllde Islamiska staten tillräckligt med nödvändiga kriterier för att kunna klassas som en stat år 2014? Svaret blir nej. Faktum kvarstår att Islamiska staten inte lyckades uppfylla alla kriterierna och förblev därför i vår mening en skalstat. Däremot finns det skäl att tro att fler steg i försöket till statsbildning hade kunnat tas, om inte ett ingripande skett. Det går inte heller att utesluta att Islamiska staten kommer återuppbyggas, och då kanske lyckas uppfylla alla kriterierna.

Referenser

Badersten, Björn, Gustavsson, Jakob, *Vad är statsvetenskap? – Om undran inför politiken*, 2015, Studentlitteratur AB

European Parliament, *The financing of the 'Islamic State' in Iraq and Syria (ISIS)*, 2017, Directorate-General for External Policies.

Globalis, 2018. *Den islamiska staten (IS)*.

https://www.globalis.se/Konflikter/Den-islamiska-staten-IS?fbclid=IwAR1cRH40USE_rQRx8zL3WWDASMzt3xFP_DvZmrpymVp4Di1ksLBaMFjg24A 2018-09-26

Gudmundson, Per, 2018. *Nej, Islamiska staten är inte besegrad*.

<https://www.svd.se/nej-islamiska-staten-ar-inte-besegrad> Svenska dagbladet, 2018-12-22

Krause, Peter in Al-Istrabadi, Feisal, Ganguly, Summit, *The future of ISIS: regional and international implications*, 2018, Washington, D.C. Brookings Institution Press.

Mohamedou, Mohammad-Mahmoud Ould, *A Theory of ISIS: Political Violence and the Transformation of the Global Order*, 2018, Pluto Press

Napoleoni, Loretta 2014. *Islamiska staten*. Fri tanke

Ohlsson, Erik, 2015. *Så exploderade Islamiska staten i Europas ansikte*.

<https://www.dn.se/nyheter/varlden/sa-exploderade-islamiska-staten-i-europas-ansikte/> Dagens nyheter, 2015-11-14

Oosterveld, Willem Theo, Bloem, Willem, *The Rise and Fall of ISIS – From Evitability to Inevitability, 2016- 2017*, Volatility and Friction in the Age of Disintermediation: HCSS StratMon Annual Report 2016/2017, The Hague Centre for Strategic Studies

Peratt, Börje, 2017. *Suveränitet*.

<https://humanismkunskap.org/2017/03/16/suveranitet/> Humanism & Kunskap, 2017-03-16

Poggi, Gianfranco i Caramani, Daniele, *Comparative Politics, 4th edition, 2017*, OUP Oxford

Revkin, Mara, *The legal foundations of the Islamic State, 2016*, Center for Middle East policy at Brookings.

Sandal, Nukhet in Al-Istrabadi, Feisal, Ganguly, Summit, *The future of ISIS: regional and international implications, 2018*, Washington, D.C. Brookings Institution Press.

Tilly, Charles, *Coercion, capital, and European states, AD 990 – 1992, 1990*, Cambridge

Waters, Tony., Waters, Dagmar. (2015) *Politics as Vocation*. In: Waters T., Waters D. (eds) *Weber's Rationalism and Modern Society*. Palgrave Macmillan, New York